

Boros Imre: Privatizáció vagy tervezett kifosztás? 1.

2020 március 03. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A nagy leleplezés...

Három évtizednyire vagyunk a rendszerváltozástól. Az egyik nagyon fontos eseménysor, az állami és más közösségi tulajdonok magántulajdonokká alakítása is több mint két évtizede befejeződött.

Gyakorlatilag 1998-ra alig maradt magánosításra váró vagyon.) Kell? távolságra vagyunk tehát az eseményektől ahhoz, hogy azokat tárgyilagosan vehessük vizsgálat alá. Mert ha valami ma még mindig heves indulatokat vált ki, az éppen a hajdani közösségi vagyon magánosítása. A vitatkozók gyakran szélsőségekbe hajló dolgokat említenek.

A valósághoz úgy kerülhetünk közelebb, ha tárgyilagosak maradunk, a tényeket ismertetjük és a közönségre bízunk a véleményalkotást.

A cím is ezt jelzi, amit az induló sorozat címének választottam, hiszen a szélsőséges álláspontok vagy az egyik, vagy a másik fogalomkör alá rendelik a történeteket. A tárgyilagos számbavétel azért is fontos, mert az események f?sodra óta eltelt már egy emberölt?, hovatovább az ügy történelemmé vált. Igazán el kellene kerülni, hogy történelmünknek ez a meghatározó epizódja – mint az más ügyekkel sokszor megtörtént – ismét a történelemhamisítás vagy éppen az elhallgatás martaléka legyen, vagy éppen a komoly id?re szóló eddigi hallgatást a hamisítás kövesse.

Ilyen jelenségre b?ven van példa, egész hadoszlopok dolgoznak hamis beállítások társadalmi méret? tudatosításán. Legutóbb olyan „tudományos igény?” történészi munka is megjelent magas akadémiai körökben, amely azt az üzenetet hordozza, hogy Trianonnal egyenesen jól jártunk.

Nem szeretném azt látni, hogy pár év múlva ez már kötelező tananyag lesz. Ha esetleg megszólalnak azok az er?k is, amelyek a történelemhamisításokon korrekciót szeretnének végrehajtani, egekig ér a jajveszék. Manapság éppen az oktatásunk alapját képezi Nemzeti alaptantervet éri kritika, és milyen csoda, éppen a történelemoktatás mikéntje áll a kritikusok céltábláján, erre lövöldöznek a legszorgalmasabban.

Ami a hajdani állami és más közösségi tulajdonok magánosítását illeti, bizonyos id?nek el kellett telnie ahhoz, hogy még a politikai rendszerváltozás előtt hozott egyes gazdaságpolitikai intézkedések valóságos értelmet nyerjenek, éppen a magánosítás lényegének megértését illetően.

Ez a nyakatekert mondat azt akarja jelenteni, hogy a jövőben (vagyon-) magánosításból éppen azok kívántak el?nyt szerezni, akik szavakban korábban egekig dicsérték a társadalmisított vagyon el?nyeit. Mindez azt is jelenti, hogy éppen azok készítették maguknak el? még kollektív szemlélet? b?rbe bújva a puha párnát, amelyre politikai bukásuk után a rendszerváltoztatás kapcsán huppannak, akik egy demokratikus rendszer létjogosultságát fizetett élethivatásuk szerint korábban évtizedekig tagadták.

A rendszerváltoztatás több el?nyét nem vitatva, azért ezt a tényt érdemes szem előtt tartani, mert ennek a társadalomra gyakorolt hátrányos hatásait a mai napig érezni lehet. A társadalom közös vagyonának önérdek vezérelte lebontása pedig nekik és a velük szövetséges, alapvetően külföldi érdekelteknek a mai napig támasz arra, hogy a politikai hatalom körül is sürgöl?djének – és nem is eredménytelenül. Mindjárt a politikai rendszerváltozás utáni első ciklusban politikai bukásuk ellenére az ?kottájuk szerint alakultak a vagyonügyek, és azóta további három ciklust is nyertek.

Azt mondhatjuk, hogy az eltelt harminc év felét ?k irányították annak ellenére, hogy a rendszerváltozásokor formailag vesztek, és ma ismét készülnek a visszatérésre. Szó nincs itt holmi összeesküvés-elméletről, ez maga volt a zseniális gyakorlat, amely a szemünk előtt zajlott le, ráadásul ehhez a választók többségnek az akaratát is meg tudták nyerni, mert sikerült az események alakulását a valóságostól eltér? módon elhitetni az emberekkel. Azokkal, akik annak alapján döntenek, amit hisznek, ez pedig gyakran eltér attól, ami van. A magánosítás körüli valóság tárgyilagos megismertetése lenne hivatott megakadályozni, hogy a nekik tetsző virtualizált valóságot ismét történelmi igazságnak tüntessék fel, és a múltat ebben a tekintetben is meghamisítsák.

Ebben a sorozatindító írásban csak arra van lehetőség, hogy a rendszerváltozást id?ben jóval megelőzz?, mintegy „el?vágásszer?” eseményekkel foglalkozunk. Ehhez célszerű az ország eladósodásának mint szükséges el?feltételnek a rövid történetét ismertetni. A korabeli hivatalos ideológia szerint azért volt szükség külföldi hitelek felvételére, hogy a gazdaságot modernizálják, ami valóban elfogadhatónak t?nt a közvélemény számára, amely már jól érzékelte növekv? lemaradásunkat a Lajtán túli világgal szemben.

Az 1973 és 1979 közötti szakasz a „modernizáció” jelszavának jegyében telt el. Az els? számottev? hitelek felvételére hosszabb futamid?re 1973-tól került sor. Addig csak a külkereskedelmet finanszírozó rövid, egy évet meg nem haladó hitelfelvelelek voltak, amiknek fedezete mindig konkrét exportbevétel volt. Az eladósodás körül már a kezdetek kezdetén sem volt egyetértés. A Magyar Nemzeti Bank akkori elnöke, László Andor nem látta biztosítottnak a visszafizetés feltételeit, ezért nagyon óvatos volt, szemben Fekete János alelnökkel, aki büszkén jelentette ki, hogy jó célokra nagyon sok pénz szerezhethet. Ki merte volna állítani, hogy a finanszírozásra ajánlott projektek nem jók, vagy kérdezni, hogy a felvett pénzt mire is költötték? (Az MNB devizam?veletei még egy darabig a rendszerváltás után is szigorúan ?rzött állami titkot képeztek.)

László Andort 1973-ban menesztették, Fekete bankársztár lett, akit kés?bb a nyugati világ is pajzsra emelt. Az MNB-nek adták a jogot, hogy a magyar állam helyett, de a saját nevében, ám az állam kontójára adósodjon el. Ez olyasmi, mintha valaki megengedi másnak, hogy az ? nevében adósságot csináljon, amiért majd neki kell helytállnia. Az MNB kezében volt saját devizakönyve piaci értékelésének joga is, azzal, hogy a forint árfolyamát is maga állapította meg.

Ez a fajta csodabogár nem létezett még a többi szovjet csatlósállamban sem. Náluk az árfolyamokat a jegybank jegyezte, az adósságokat az úgynevezett külkereskedelmi bankok kezelték, de nem tudták saját kényük-kedvük szerint értékelni. Ez az állapot egészen 1997. január 1-jéig tartott. Ilyen fából vaskarika sem volt a szovjet blokk más országaiban.

Mindezen körülmények er?sen alátámasztják a feltételezést, hogy az eladósodás (inkább eladósítás) olyan sz?k körben meghozott stratégiai döntés volt, aminek titokban tartását is hosszú távra biztosították, viszont ez a nagyon sz?k körben meghozott stratégiai döntés indította útjára az ország kifoszthatóságát.

Külföldi devizák ügyében az MNB-nek amúgy is már régóta (1931) kiemelt jogkörei voltak, minden devizát használó vállalat vagy magánszemély rettegte a devizakódexet, ahol bármilyen devizaügyben a jegybank hatósági jogköre még a bíróságét is felülírta (ez 1995-ig volt érvényben). Könnyen ülhettek bárki devizab?ntett kapcsán éveket, ha az MNB ügyei körül legyeskedett. (És ültek is, nem is kevesen.)

Amikor leleplez?dött a hitelek felvételének „nemes” gazdaságfejlesztési szándéka, mert semmilyen látványos eredménye nem volt, új ígét kezdtek hirdetni, azt mondták, hogy a sok pénzt felélte a nép, emiatt olyan jó az életszínvonal. Túlságosan kinyújtózkodtunk a takarónk alól, most meg kell húzni a derékszíjat, így 1979-t?l elkezd?dtek a megszorítások, a nép folyó jövedelmeinek szisztematikus megrövidítései. Azonban 1973-tól 1979-ig el kellett jutni. A következ? részben áttekintjük, mi miatt n?tt az adósság kritikus szintre már 1979-re.

(Folytatjuk)

Boros Imre

(A szerz? közgazdász)

www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

[Tweet](#)

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló